

John Williams

Nimic, doar noaptea

Traducere din limba engleză
de Ariadna Ponta

POLIROM
2020

Colecția BIBLIOTECA POLIROM este coordonată de Dan Croitoru.

John Williams, *Nothing but the Night*

Copyright © 1948 by John Williams
All rights reserved

© 2020 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezentă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Pe copertă: Léon Spilliaert (1881-1946), *Tânăra pe taburet* (1909, tehnică mixtă), Muzeul digital Arthur

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iași, Bdul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A,
sc. 1, et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

WILLIAMS, JOHN

Nimic, doar noaptea / John Williams; trad. din lb. engleză de Ariadna Ponta. – Iași: Polirom, 2020

ISBN: 978-973-46-8312-3

I. Ponta, Ariadna (trad.)

821.111

Printed in ROMANIA

Chiar dacă nu ai primit cu regularitate vești de la mine, sper că îți dai seama că m-am gândit adesea la tine și sper că cecurile le primești la timp. I-am lăsat instrucțiuni lui Masters să le expedieze săptămânal și să te anunțe că trebuie să îl contactezi pentru orice nevoie ai avea. Sper că s-a achitat satisfăcător de aceste sarcini.

Ei bine, văd că m-am întors acasă în cel mai potrivit anotimp – la începutul verii. E chiar foarte plăcut.

Îmi propun să rămân în America aproximativ două luni, după care voi pleca din nou, de această dată la Bombay. Filiala noastră din India nu se descurcă aşa de bine cum ne-am fi așteptat și poate reușesc eu să îndrept lucrurile. Mă cam îngrozește gândul să mă duc înapoi, dar presupun că trebuie.

Mai rămân aici câteva zile. Stau la hotelul Regency. Dacă ți-ar face plăcere să iezi cina cu mine cândva săptămâna asta, sună-mă acolo. M-aș bucura foarte tare să te văd și să stau de vorbă cu tine.“

Și era semnată „Tatăl tău, Hollis Maxley“.

Multă vreme după ce a terminat de citit scrisoarea, a rămas nemîșcat în fotoliu, cu foile bătute la mașină atârnându-i între degete.

De ce trebuie să reînvie toată povestea astă? se gândeau el. A trecut atâtă timp de când nu mi-am mai amintit.

S-a ridicat brusc și a scuturat din cap de parcă ar fi vrut să alunge norii amenințători ai unor gânduri negre și nedorite. Fără să vrea, l-a văzut cu ochii mintii pe tatăl lui aşa cum îl văzuse ultima oară, cu aproape trei ani în urmă. Dar numai parțial, imaginea nu s-a materializat în totalitate. Un costum gri îngrijit și o frunte largă și palidă – asta era tot ce putea vedea în amintire. Restul era neclar și, dacă nu uitat, cel puțin ascuns de forța pe care o are în general voința conștientă. Nu voia să se concentreze prea tare la amintirea tatălui său, pentru că în amintire începea să se strecoare și o altă viziune, un coșmar familiar, mama lui în încăperea aceea, chipul ei care...

S-a plimbat neliniștit prin cameră. A împătrit la loc scrisoarea și a bătut ușor cu degetele în foile pe care le ținea pe palma deschisă. S-a

întrebat o clipă de ce tatăl lui nu telefonase în loc să-i trimită o scrisoare. Apoi și-a amintit.

Și-a amintit și a zâmbit funest. Și-a amintit iarna pe care o petrecuse la Boston. Una peste alta, fusese un an bun: facultatea, agitația pe care o presupune adaptarea la un stil de viață nou, la chipuri noi, la lucruri noi de învățat. Chiar și aici, în prezent, în acest apartament aflat la mare distanță, în această dimineată caldă de toamnă, își amintea cu toată claritatea iarna aceea din Boston, demnitatea de modă veche a domeniilor facultății, copacii bătrâni, foarte bătrâni, și implacabila severitate a clădirilor Yardului¹. Prin pâlnia memoriei se învârtejea un holocaust de fețe fără nume, necunoscute, uitate și totuși familiare.

Îi plăcuse la Boston pentru că zilele sumbre se succedau cu regularitate, extrem de lent și neinteresant, fiecare aproape identică cu cea dinainte, fără nici un presentiment al schimbării, într-o monotonie plăcută și indiferentă. Era o viață cumva ireală, în care nu fusese nici fericit,

---

1. The Yard, partea cea mai veche a campusului Universității Harvard (n.t.).

nici nefericit, în care nici nu gândise, nici nu simțise nevoia să gândească. Adesea nutrise dorința inconștientă ca acea viață să nu se schimbe niciodată, iar el să trăiască până la sfârșitul zilelor după același tipar imuabil.

Dar a venit o zi când toate astea au luat sfârșit, când au luat sfârșit brusc, dureros și dezgustător, aşa cum s-au sfârșit pentru el toate lucrurile.

În ziua aceea ploua. Își amintea asta foarte clar, aproape că auzea răpăitul învăluitor al ploii care cădea în fuioare ușoare și ude, imobilizând și decolorând inexorabil orașul care se ghemuia răbdător sub rafalele blânde. Cât despre el, stătea liniștit la adăpost, în camera lui, pe care o ocupa singur. Un foc vesel îi încălzea trupul așezat de ore întregi în fotoliul masiv, tapițat cu păr de cal, iar el privea fix, fără să vadă, flăcările care pâlpâiau, cu mintea golită de gânduri, relaxat în mica lui lume caldă și sufocantă.

După care sunase telefonul și țărâitul lui îl făcuse să sară din fotoliu, surprins și speriat. Stătuse o clipă, nevrând să răspundă, vrând doar să se întoarcă la căldura fotoliului și a focului și la contemplarea lui distrată, din care fuseseră smuls

cu atâta grosolanie. Dar telefonul a continuat să ţărâie strident și insistent și a știut că nu va putea să-l ignore. A traversat camera, a ridicat receptorul și a spus:

— Maxley la telefon.

Bineînțeles, era tatăl lui. Acum, fără rușine sau regret, ca și cum totul i s-ar fi întâmplat altciva, își amintea șocul resimțit la auzul vocii familiare și atât de detestate. Pentru că tonul sau timbrul – nu știa exact care – îi atinsese o coardă sensibilă a memoriei și, dintr-o dată, fără nici un avertisment, ca o fiară din adâncurile junglei, s-a năpustit asupra lui imaginea violentă a acelei scene violente. În cămăruța lui anonimă îi văzuse pe mama și pe tatăl lui stând față în față, văzuse reconstituirea acelei fapte cumplite, pe care nu și-o va putea șterge în veci din străfundurile minții, și ea a fost atât de reală și atât de aproape de el, încât a simțit cum gâtul i se contractă și a țipat.

Și-a amintit cum a aruncat îngrozit telefonul din mână, și-a amintit mai puțin clar cum și-a acoperit ochii cu mâinile, strigând iar și iar același cuvânt, *Mamă Mamă Mamă*, până a căzut într-o amorțeală răgușită, chircit pe covor și gâfâind.

Mult mai târziu, cei care l-au găsit aşa s-au speriat, neştiind ce să facă cu el. Apoi a fost chemat tatăl lui, care a venit la Boston, şi au urmat doctorii şi lungile ore de aşteptare (care, cum a aflat mai târziu, nu au fost ore, ci zile) până când bezna care îl cuprinsese a început să se risipească şi s-a trezit aruncat la loc în starea de conştienţă, de luciditate. De atunci nu-şi mai văzuse tatăl şi ştia, fără să i-o fi spus nimeni, că doctorii îl avertizaseră pe acesta să nu-l mai caute şi să nu-l mai stârnească. Numai cecurile săptămânale, trimise prin poştă de avocatul tatălui, îi mai amintea de existenţa lui. Până la scrisoarea asta. Până azi.

Acum, trei ani mai târziu, aşezat în apartamentul lui, în această dimineaţă caldă de vară, a zâmbit atoateştiutor, înțelegând de ce tatăl lui nu îl sunase la telefon.

S-a uitat din nou la scrisoare. Apoi a mototolit-o şi a lăsat-o să cadă pe podea.

S-a dus în dormitor şi s-a întins pe pat, cu toate hainele pe el. Dar odihnă, uitarea pe care o căuta, refuza să-l cuprindă. Moliciuinea patului îi relaxa trupul, dar relaxarea nu făcea decât să-i stimuleze mintea şi amintirile. A încetat să mai